

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIV. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1915.

Treść: (M 202. i 203.) 202. Rozporządzenie, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisyi miar i wag. — 203. Rozporządzenie, dotyczące używania zboża i produktów mlewa na karmę.

202.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 19. lipca 1915, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisyi miar i wag.

Na zasadzie artykułów X. i XX. ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16. z r. 1872, zmienia się postanowienia o organizacji głównej Komisyi miar i wag, obwieszczone rozporządzeniem ministerialnym z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111 i ogłasza co następuje:

§ 1.

Główna Komisja miar i wag, jako najwyższy organ techniczny dla miar i wag, ma normować wszystkie sprawy, dotyczące technicznej strony cehownictwa oraz czuwa nad tem, by w cehownictwie stosowano jednostajne zasady.

Komisja podlega Ministrowi robót publicznych i ma swą siedzibę w Wiedniu.

§ 2.

Główna Komisja miar i wag składa się z prezydenta, wiceprezydenta i przydanych członków.

Prezydenta i wiceprezydenta mianuje na okres pięcioletni cesarz na wniosek Ministra robót publicznych.

Prezydent i wiceprezydent muszą stale mieszkać w Wiedniu.

Przydanych członków powoływa — również na okres pięcioletni — Minister robót publicznych na wniosek prezydenta.

Skład komisyi ogłasza się każdym razem urzędownie.

Główna Komisja miar i wag zbiera się co najmniej raz w roku na wspólne obrady w Wiedniu.

Wiceprezydent i inni przydani członkowie nie pobierają za swe trudy — z wyjątkiem wyjątku, objętego § 5. — żadnego osobnego wynagrodzenia; o ile jednak nie mieszkają stale w Wiedniu otrzymują z powodu udziału w plenarnym posiedzeniu dyety i koszta podróży, odpowiadające szóstej klasie rangi urzędników państwowych, o ile odnośni funkcyonariusze nie mają prawa do wyższej należności.

§ 3.

Uchwałom członków głównej Komisyi miar i wag zastrzeżone są wszelkie sprawy techniczne zasadniczej natury, odnoszące się wogół do miar i wag oraz do służby cehowniczej, w szczególności zaś zmiany ordynacji cehowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, wraz z wydanymi do niej dodatkami, instrukcji dla urzędów miar i wag i rozstrzyganie o dopuszczeniu nowych przyrządów mierniczych do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania w celu używania ich w publicznym obrocie.

§ 4.

Uchwały członków komisji przychodzą do skutku albo przez głosowanie na plenarnem zebraniu, które ma zwołać prezydent, albo też przez oddanie opinii na piśmie. Do ważności uchwał na plenarnem zebraniu potrzeba absolutnej większości głosów obecnych członków komisji.

Przy głosowaniu w drodze pisemnej rozstrzyga większość oddanych w zakreślonym terminie głosów, chyba że przynajmniej dwóch członków zażąda ustnego głosowania.

Prezydent ma głos tylko w razie równości głosów i w przypadku tym rozstrzyga głos prezydenta.

§ 5.

W ręku prezydenta spoczywa naczelné kierownictwo spraw technicznych, które na zasadzie postanowień poprzedzającego § 3. zastrzeżone są uchwałom członków głównej Komisji miar i wag; on podpisuje wszystkie pisma wy stosowywane do członków komisji.

Prezydent przedkłada Ministerstwu robót publicznych potrzebne wnioski co do ogłoszania uchwał głównej Komisji miar i wag i podpisuje odnośnie przepisy, ogłasiane w Dzienniku ustaw państwa.

Kierownictwu prezydenta zastrzeżone są dalej wszystkie te sprawy, które stanowić mają przedmiot ogłoszeń w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag, bez względu na to, czy one są od uchwał członków komisji zależne lub nie. Prezydent podpisuje zatem także wszystkie publikacje, zamieszczane w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag.

Za zgodą Ministerstwa robót publicznych może prezydent powierzyć wygotowanie osobnych technicznych opinii poszczególnym członkom komisji, przyznając im od przypadku do przypadku odpowiednie wynagrodzenie.

W przypadku niemożności spełniania obowiązków przez prezydenta obejmuje jego czynności wiceprezydent.

§ 6.

Kierownictwo bieżących spraw służby cechowniczej spoczywa co do spraw technicznych w ręku urzędnika technicznego, któremu Minister robót publicznych powierzył kierownictwo technicznej służby przy głównej Komisji miar i wag, co do spraw administracyjnych w rękach urzędnika prawno-administracyjnego, przydzielonego przez Ministra robót publicznych do głównej

Komisji miar i wag w celu kierownictwa służby administracyjnej.

Każdemu z tych urzędników dodany jest personal, potrzebny do pełnienia służby. Urzędników administracyjnych i rachunkowych przydziela Ministerstwo robót publicznych.

Obydwaj kierujący urzędnicy biorą udział w plenarnych zebraniach. Przydzielonych im urzędników można przyzyszać na zebranie plenarne w charakterze referentów. Nie przysługuje im jednak prawo głosowania.

Każdy z wymienionych wyżej urzędników ma prawo rozporządzania funduszami w ramach kredytów, przyzwolonych na cechownictwo i z zachowaniem szczególnych przepisów pod względem rachunkowości.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia ministeryjnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111.

Trnka wlr.

203.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i handlu z dnia 21. lipca 1915,

dotyczące używania zboża i produktów mlewa na karmę.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rolnicy i inni posiadacze zwierząt mogą pomimo zajęcia, zarządzonego § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, używać stosownie do podanych niżej przepisów

1. pośladu,
2. owsa,
3. kukurydzy,
4. jęczmienia

na karmę i oddawać je w tym celu młynom do prześrutowania.

§ 2.

Przy młóccie i czyszczaniu nie można uzyskiwać więcej pośladu, jak 5% całej wy miłoconej ilości.

Użycie pośladu na karmę nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 3.

Ustanowiona rozporządzeniem ministerialnym z dnia 11. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 116, ilość zużycia przeciętnie 1 kg owsa dziennie na każdego konia, obowiązuje aż do dalszego zarządzenia.

§ 4.

Używanie na karmę kukurydzy, pochodzącej z nowego zniwa, nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 5.

Rolnicy mogą użyć na karmę dla własnego bydła najwyżej jedną czwartą tej ilości zżętego we własnym gospodarstwie jęczmienia, jaką pozostało po odliczeniu od ogólnej produkcji ilości potrzebnej na zasiew.

Minister rolnictwa może pozwolić na wniosek politycznej władzy krajowej na wyjątki dla poszczególnych krajów lub części krajów, jeśli zostanie udowodnione, że zżęte tam ilości jęczmienia są nieznaczne i bezwarunkowo producentowi potrzebne na karmę dla własnego bydła.

§ 6.

O ile rolnicy nie czynią w pełni użytku z zakreślonych w §§ 2. do 5. uprawnień dotyczących karmy, mogą pozostałe ilości wymienionych tam rodzajów plonu sprzedawać tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 7.

Pozostałymi w ten sposób ilościami pośladu, owsa, kukurydzy i jęczmienia, oraz temi, objętymi prócz tego przez Wojenny zakład obrotu zbożem ilościami owsa i jęczmienia, które pozostały po zaspokojeniu zapotrzebowania zarządu wojskowego i przemysłów, przerabiających zboże, rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

§ 8.

Odpadłe przy wymielaniu otręby tego zboża, które według § 3., punkt 1., lit. a, rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915,

Dz. u. p. Nr. 167, wolno przedsiębiorcom gospodarstw rolnych zużywać, pozostawia się tym ostatnim do użycia na karmę.

Producentom zboża, dostarczonego Wojennemu zakładowi obrotu zbożem, należy się połowa tej ilości otrąb, która według przepisów o wymielaniu odpowiada ilości dostarczonego zboża.

Minister rolnictwa może na wniosek politycznej władzy krajowej postanowić dla poszczególnych krajów lub części krajów, wykazujących szczupłą produkcję zboża, że producentom tego ostatniego można pozostawiać także wydatniejszy udział w otrębach za zboże, dostarczone Wojennemu zakładowi obrotu zbożem.

Przy dostarczeniu zboża Wojennemu zakładowi obrotu zbożem otrzymuje producent od pełnomocnika tego zakładu kartę na prawo poboru, w której należy podać w cyfrach należącą się ilość otrąb.

§ 9.

Całą pozostałą ilością otrąb rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

Obowiązuje przytem jako zasada, że cały zapis należy stosownie do zapotrzebowania, wy pośrodkowanego przy współdziałaniu głównych korporacji rolniczych i innych fachowych związków rozdzielić na poszczególne kraje i w każdym z nich oddać posiadaczom zwierząt.

Przy przyjmowaniu zgłoszeń zapotrzebowania należy tych posiadaczy zwierząt, którzy pobrali już otręby stosownie do § 8., uwzględniać tylko o tyle, o ile chodzi o zwiększone, niezaspokojone jeszcze, a dające się stwierdzić zapotrzebowanie.

§ 10.

Wojenny zakład obrotu zbożem może przekazać pobieranie otrąb poszczególnym konsumentom bezpośrednio przy oznaczonych młynach, lub pobieranie może być uskuteczniane na zarządzenie Wojennego zakładu obrotu zbożem za pośrednictwem gmin, które mają zbierać zgłoszenia zapotrzebowania, lub wspólnie w inny stosowny sposób.

§ 11.

Posiadacze zwierząt, którzy nie spotrzelają na karmę we własnym gospodarstwie zażądanej ilości otrąb, mogą sprzedać ją tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 12.

Sprzedaż otrąb jest dozwolona tylko tym osobom, które zostaną do tego przeznaczone przez Wojenny zakład obrotu zbożem.

Prócz posiadaczy zwierząt, fabryk artykulów pastewnych, przedsiębiorstw używających otrąb i sprzedawców, wyznaczonych przez Wojenny zakład obrotu zbożem, nie może nikt trzymać zapasów otrąb.

Wszystkie nieprawnie trzymane zapasy przepadają na rzecz państwa.

§ 13.

Do używania otrąb w celu wyrabiania artykulów pastewnych potrzebne jest zezwolenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu.

§ 14.

Cena za cetnar metryczny produkowanych w krajobrazach tutejszych otrąb nie może przekraczać 17 koron. Ta cena obowiązuje na stacyi naładowczej młyna i zawiera kosztu transportu do tej stacyi i kosztu naładowania. Obowiązuje bez worka przy zapłacie w gotówce.

§ 15.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 16.

O ile nie znajdują zastosowania postanowienia § 32. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, będą polityczne władze powiatowe karły za przekroczenia tego rozporządzenia grzywną do 2000 koron lub aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeśli przekroczenia dopuści się osoba, wykonująca przemysł, można prócz tego, o ile zachodzą warunki § 133. b, ustęp 1., lit. a ustawy przemysłowej, zarządzić odebranie uprawnienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia, co do postanowień o otrębach z dniem 15. sierpnia 1915.

Z dniem 15. sierpnia 1915 uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia ministeryjnego z dnia 8. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 58.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.